

чески изслѣдованія, сж малко. Повечето отъ тяхъ, не ся пущатъ тѣй високо, нѣ кръстятъ ся само при сичкы съмиѣнія и ся боятъ отъ чертъ тѣ и ада. Тѣзы отшелници, кои то повечето сж просты и неучены, — даяволь тѣ гы мжчъ на сякж стѣпкж, и страхъ тѣ отъ геенскы тѣ мжченія до толкози гы одолява, що то тѣ сами просятъ за себѣ лишенія, посты и каноны, само и само да успокоятъ разсѣвало то си въображеніе. Духовници тѣ, то ся знае, не ся сжжиятъ да имъ налагжтъ постове, и нещастны тѣ отшелници изъ единъ нжтъ на-трупжтъ на себѣ си трудове, не споредъ силы тѣ си и изморявжтъ и остацало то си здравіе. Казвжтъ, че при това трескаво подвижничество, чортъ тѣ, като че нарочно, непрекънато смущава душа тж, и ѣ рисува картины отъ адскы мжченія и неугасаемъ огнь. Таковыя отшелници не бывжтъ дълговѣчны.

Отъ тѣзы трудове и непомѣрны лишенія, трудно е да срѣщнешъ въ кыновіи тѣ здраво весело лице: на сичкы тѣ лица та бывжтъ някъкъ си жѣты, изморены, болнавы. Противно е и да глѣдашъ на тяхъ. И колко скоро замира, и ся уморява човѣкъ отъ такъвъ животъ? Дойде младъ, зеленъ, пѣленъ отъ силы и здраве, и изведнжшъ, подиръ няколко мѣсеца неприкънжтъ постъ и стоене, той до толкози ся измѣнява, що то е мжчно и да ся узнае. Помни, често ся заглѣдвахъ на единъ младъ иргентъ поклонникъ; кѣква хубость бѣше: лице чрвено, гърди юнашкы, поглѣдъ дързостливъ, юначенъ и безгрѣженъ. Да дадешъ на такъвъ юнакъ някоя работа, — за трима бы работилъ; нѣ не, — стана калугеръ. Подиръ година го срѣшнахъ азъ вече въ калугерскы дрехы, съ броеници и стрѣхливъ болѣстенъ поглѣдъ. Азъ едвамъ го узнахъ.

— Ты ли си Кубаковъ? — питами го.

— Не Кубаковъ, а отецъ Василь, отгговори той.

— Умря, ще рѣче, нашій юнакъ?